

FÜLÖP GÁBOR

**EGYEDÜL VAGYOK A HAVASOK ALATT
ÉS A VILLAMOSMEGÁLLÓKBAN**

kitárom kabátomat
a halleluja-szívű szélbe
s fenyőfát harap mellembe
vásott sugaraival a nap
a nap
— melyben meghalt kisgyerekek
fekete kesztyűi imádkoznak szüntelen —
hegyekkel és kávéházakkal
labdázik bennem
akár nehéz evezőjével kharón
de nem melegít ha fázom
nem melegít ha fázom
és hiába sirom el mint didergő kisgyerek
előle a mogorva felhőt
veszettül szízik tovább
az ég kék haván
mögötte izzó fénycsóva a sálja
meggyötört útjelzőtábla
ezer kallódó délibáb-barát felé

de a nyomot tüstént beharapja a kék
csak emlékeimben él tovább az iv
nyakamba szívárványt fonnak a lányok
slmogató mosolyuk nem vidít
nem köp már elcsépelet virágot
sablonná lett a hajnali nász
nevetnek rajtam az álmok
lelkük pezsgőjét
hasztalan bontják értem a barátok
hiszen nem melegít
nem melegít kiszáradt szavuk ha fázom
biztatásuk elgurul az aszfalton
a letolyó felé

hamut gyöngyöznek a lámpások
lángjukban megfagyott könny csorog
torkomból pókháló rohan a számba
kezemből táltos szerelmet átkozok
élesre töltött emlék-kolomppal
járnak nyomomban a pásztorok

és ő sem

ki szalmaszálon szippantja szívemnek havát
nem jön értem ha várom
nem szalad
nem nevet belém dopping-másodperceket
nem melegít ő sem ha fázom
nem töri le értem arcomról a rácsot
nem csinál nagytakarítást avas szememben
leköplek megöllek
forró viaszkot öntök a szádba
te áldott-átkozott
felgyújtom érted a kávéházakat
és üres cigarettásdobozokból
építetek körénk barokk mesevár-falat

de félek és fázom

te is mint az ezer barát
hideget dobolsz ütemesen-megállíthatatlanul
hideget dob hiányod
hideget dob jelenléted felém
mosolyod devalválódott
melledből kiszikkadt harangszó szökik
józansággal bosszulod meg a józanságomat
útállak mert tudod
hogyan nem szívvel
borral
dudálom belém a kannibál-mámort
egyedül vagyok a havasok alatt
és magam várok a villamosokra
jégmezőn ordítom számból a lángot

neked adom

zászlónak tűzd ki
gomblyukadba a nyálkás művirágot